

na základě exekučního titulu nebude lze svého času zadržené výživné ze služného nebo výslužného odpůrce najednou vydobýti. Tím jest dán předpoklad §u 379 odstavec druhý ex. ř., že manžel svým chováním, totiž použitím drahotního přídatku, určeného na výživu manželky, pro sebe, ohrožuje příští dobývání nahromaděných alimentů, takže exekuce může býti, když ne zmařena, tedy aspoň značně stížena. Ředitelství státních drah oznámilo oním dopisem také, že odpůrce jest dán od 1. listopadu 1925 do výslužby, ale že v pensijním výměru drahotní přídatek na ženu nebyl mu přiznán, ježto nároku na něj neuplatnil. Tato okolnost nevádí povolení žádaného prozatímního opatření, protože jeho přípustnost jest posuzovati podle stavu v době, kdy první soud o žádosti rozhodoval. Ostatně obsahuje zákon pro případy přeložení dlužníka na odpočinek předpisy v §§ 299 a 402 ex. ř.

Navrhovatelka žádala také obstavku případného odbytného 10.000 Kč, které by snad její manžel při možném propuštění ze služby dostal. V tom směru právem rekursní soud návrh zamítl — ovšem z jiného důvodu; zákon dovoluje totiž v §u 379 odstavec třetí čís. 3 ex. ř. obstavku jen tehdy, když odpůrce ohrožené strany již má pohledávku nebo nárok proti třetí osobě, nikoli tehdy, je-li tu jen možnost takové pohledávky nebo takového nároku v budoucnosti.

Výrok o útratách dovolacího rekursu, který v největší své části měl úspěch, odůvodněn jest v §u 393 ex. ř., podle kterého prozatímní opatření učiní se po každé na náklad navrhuující strany bez újmy jejího nároku na náhradu těchto nákladů. Tento předpis platí při povolení prozatímního opatření nejen v první stolici, nýbrž i ve vyšší stolici. Okolnost, že částečně zvítězil odpůrce ohrožené strany také s rekuresem ve druhé stolici (pokud šlo o odbytné) a že odpůrkyně v tomto bodě v třetí stolici nezvítězila, nepadá podle §u 43 odstavec druhý c. ř. s. a §u 78 ex. ř. na váhu, protože touto částí zvláštní útraty druhé strany způsobeny nebyly.

Čís. 5380.

Předpis §u 417, odstavec třetí, c. ř. s. platí i ve sporech o rozvod manželství od stolu a lože.

(Rozh. ze dne 20. října 1925, Rv I 1222/25.)

V řízení o žalobě manžela o rozvod manželství od stolu a lože nedostavila se k prvému roku žalovaná manželka, načež p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e k návrhu žalobce uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatečnost čís. 9 §u 477 a čís. 1 §u 503 c. ř. s. spatřuje dovolatelka v tom, že odvolací soud nepřihlédl k tomu, že rozsudek první stolice pro zmeškání vydaný neuvádí nijakých důvodů pro své rozhodnutí, že na-

opak po této stránce s poukazem ku §u 4 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čís. 125 ř. zák. a čís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. schválil způsob vyhotovení řečeného rozsudku prvou stolicí. Dovolatelka tvrdí, že ohledně manželských sporů neplatí použité předpisy, nýbrž platí ohledně nich předpisy civilního řádu soudního tedy §§ 417 a 272 c. ř. s., pokud se týče § 477 čís. 9 c. ř. s. Není tím uplatněný důvod opodstatněn. Odvolává-li se dovolatelka na předpisy civilního řádu soudního, neměla přehlédnouti ustanovení §u 417 třetí odstavce c. ř. s., podle kterého rozsudky pro zmeškání mohou býti sepsány zkráceně, o čemž podrobnosti ustanovuje nařízení. Podle §u 1 nařízení min. sprav. ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. má býti s výhradou, v této otázce nepřicházející v úvahu, v manželských rozepřích šetřeno předpisů civilního řádu soudního, platí tedy i pro rozvodové řízení předpis §u 417 třetí odstavce c. ř. s. a shora citovaného nařízení, na základě tohoto zákona vydaného. Nelze také mluvit v takovém případě podle §u 477 c. ř. s. o naprostém nedostatku důvodů u rozsudku pro zmeškání vydaného formou v §u 4 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čís. 125 ř. zák. a čís. nařízení ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. uvedenou, poněvadž o přednesu dostavivší se strany platí předpis §u 396 c. ř. s. a vydáním rozsudku pro zmeškání je zároveň vyřčeno, že tento za pravdivý pokládáný přednes opodstatňuje po právní stránce důvodnost žalobního žádání.

Čís. 5381.

Zrušení společenství k nemovitosti není na závadu, že přísluší jednomu společníku osobní koncese. Proti nároku na zrušení společenství lze uplatňovati s úspěchem jen důvody povahy přechodné, jakým není pokles ceny půdy následkem agrární reformy. V rozsudku, vyhovujícím žalobě o zrušení společenství, nelze stanoviti podmínky prodeje.

(Rozh. ze dne 20. října 1925, Rv I 1486/25.)

Žalobě o zrušení spoluvlastnictví k hospodě čp. 10 zapsané ve vložce čís. 8 se všemi pozemky v téže vložce zapsanými a s veškerým příslušenstvím (zejména s živým a mrtvým inventářem) soudní dražbou bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Praví-li § 830 obč. zák., že zrušení spoluvlastnictví nelze žádati v dobu nevhodnou, nebo na újmu druhého spoluvlastníka, tu, kdyby důvody nevhodnosti neb újmy měly býti takové, jaké uplatňuje žalovaný, nebylo by téměř nikdy možno, žádati zrušení spoluvlastnictví, a již proto nemůže dovolatel míti pravdu. Zákon má na mysli jen důvody povahy přechodné, o nichž lze míti za to, že v době dohledné a tudíž nedaleké odpadnou: to plyne jasně ze sankce zákazu k němu v zákoně připojené, že totiž si podílník musí dáti líbiti přiměřený odklad, jemuž se dobře